

CARTA DOMINICAL

14 DE MARÇ DE 2021

RESSÒ DE LA PARAULA

“L’avui” de Déu III. Despüllament i retorn

Si s'entén bé això de la “idolatria” es comprendrà igualment que la primera tasca per a viure “l’avui de Déu” de debò i trobar la salvació és la “desidolatriçació” (perdó per l’expressió)

Sens dubte no trobarem la pau si no cauen per terra els ídols.

El primer repte és “adonar-se” de l'amargor en què vivim sota el jou dels ídols. En l'Antic Testament la idolatria era el pecat més greu: era com viure perpètuament d'una mentida enganyosa, una alienació constant, que destruïa la persona humana i atemptava contra Déu mateix. Però els ídols són vius avui. No tenen normalment formes materials d'animals, monstres o figures visibles, però són absolutament reals.

El segon repte és la identificació i reconeixement dels ídols concrets que dominen la nostra vida. Bastaria amb una mirada sincera sobre la nostra vida real i preguntar-nos, ¿què és allò que busco amb més afany i passió?, ¿què és allò a què ho subordino tot i ho considero absolutament indispensable? ¿És el benestar, el poder econòmic, la pròpia dignitat, l'autoestima, la salut, la imatge i el reconeixement (afecte) aliè, el triomf professional, el gaudi de la vida? ¿És en el fons la lliure autorealització, la satisfacció de totes les meves necessitats, com a via d'estabilitat i equilibri i felicitat?...

Es dirà que buscar la satisfacció de totes aquestes necessitats és legítim: és allò més natural, quelcom que el mateix Déu creador ha posat en cadascun com a motor de creixement. És veritat. Però també haurem de reconèixer que poden esdevenir ídols que esclavitzin a un mateix i ens facin amos que esclavitzin els altres. Això passa quan aquesta

recerca – exigència s'eleva a la categoria de l'absolut, al qual tot (i tothom) s'ha de subordinar.

El tercer repte és percebre la gravetat de l'assumpte. Aquí no apareix per res l'autèntic amor. El fet que això estigui en tots i ho vegem “natural”, és una demostració de l'existència del pecat original en nosaltres: aquesta predisposició que travessa la nostra història fins a l’“avui de Déu”. Perquè fins i tot la vida afectiva, tan buscada i explotada en manifestacions culturals (literatura, espectacles, música, arts, etc.) està profundament marcada per egoïsmes, confessats o no.

Per això el que sol fer Déu, i fa “avui”, en nosaltres, per a la nostra salvació és despüllar-nos, buidar-nos, privar-nos d'ídols. Un procés il·luminador i salvador, pel qual ens adonem de la nostra pobresa real. Com el desert de l'Èxode, les desfetes de David, l'exili a Babilònia, el desert de Jesús, les malalties de sant Pau, les crisis i persecucions de l'Església primitiva... i una infinitat de deserts, fracassos, foscors de tota l'Església al llarg dels segles, fins als nostres propis deserts.

Tots ells esdevenen il·luminadors i alliberadors a les mans de Déu. D'ells han tornat i han anat sortint renascuts, crescuts, revitalitzats, els qui en el seu sofriment van recuperar la relació amb el Déu veritable; el Déu que, acompanyant-nos, fa viure, aquell que continua viu també en el seu “avui etern”.